

РЕШЕНИЕ

№ 9431

гр. София, 20.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11929** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. В. Б., [дата на раждане] в [населено място], М. област, гражданка на Руската федерация, чрез адв. И. В., срещу Отказ от 17.11.2023 г. за издаване на виза тип „D“, от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в М..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен. Твърди се, че от същия не ставало ясно в какво се състоят съмненията на административния орган относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание, защо той счита, че те не представят достоверно целта и условията на пребиваване, по отношение на кои точно документи са налице тези съмнения и защо не се кредитира истинността на тяхното съдържание, в какво се изразява ненадеждността на направените в искането изявления и съмненията, относно намерението на жалбоподателката да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване. Посочено е, че при постановяване на обжалвания акт, административният орган не е извършил цялостен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, в това число на основанието, финансовата обезпеченост на Б. и времето, за което е планирала да пътува, поради което счита, че същият е издаден в нарушение на императивната разпоредба на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Твърди се, че актът е издаден и при липса на мотиви, което се сочи като

самостоятелно основание за отмяната му. Релевирани са доводи, че с оспорения отказ са засегнати гарантираните с чл. 8 от ЕКЗПЧОС права и свободи на оспорващата. Искане се от съда да постанови решение, с което да отмени постановения отказ, като се върне преписката за ново разглеждане на подаденото от Т. В. Б. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателката не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпила молба от процесуалния ѝ представител – адв. М. Г., от 21.03.2024 г., ведно с подробни писмени бележки по съществуването на спора и приложен списък с разноски (л. 89- л. 92).

Ответникът – Завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в М., Р. федерация, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № 42935 от 01.09.2023г., подадено в Посолството на Република България в М., Р. федерация /л.47/, Т. В. Б., гражданка на Руската федерация, е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, с посочен срок на желаното пребиваване от 01.10.2023 г. до 31.03.2024 г. Към заявлението са представени следните документи: копие от „Свидетелство за пенсионер“ № АА0040903, видно от което жалбоподателката получава осигурителна пенсия за старост за неопределен срок /л.14 - л.16/; копие на Справка за определените пенсии и социални изплащания /л.18/, видно от която към 07.07.2023 г., на Т. В. Б. е определена безсрочна осигурителна пенсия по старост от 15.07.2019 г., в размер на 12591 рубли и 99 копейки; копие на Справка за плащанията за периода от 01.05.2023 г. до 03.08.2023 г. /л.24/, видно от която за всеки един от месеците май, юни, юли и август 2023 г., Т. В. Б. е получавала по 20159.32 рубли, представляващи осигурителна пенсия за старост; копие от банково удостоверение, издадено от Българо-американска кредитна банка АД /л.27/, ЕИК[ЕИК], в уверение на това, че от 23.08.2023 г. Т. В. Б. има открита сметка IBAN [банкова сметка], по която е налична сума в размер на 2491.00 Е.; Застрахователна полица № 2320504005203066 /л.28/, издадена от „Застрахователна компания България Иншурънс“ АД, видно от която на 25.08.2023 г., Т. В. Б. е сключила договор със застрахователното дружество с предмет застраховане; но покритие за медицинско репатриране, спешна стоматологична помощ и спешни медицински разходи в случай на заболяване, с лимит на отговорност в лева до размера на 60 000.00 лева, за което е заплатила 157.00 лв.; копие на Свидетелство за съдимост, издадено от Главно управление на Министерство на вътрешните работи на М. област № 050- 304043-Е/08.08.2023 г. /л.29/, видно от Т. В. Б. не е осъждана и срещу нея няма образувани досъдебни производства; Договор за наем, сключен на 30.08.2023 г. между С. П. З., в качеството му на наемодател и Т. В. Б., в качеството ѝ на наемател, за възмездно ползване на недвижим имот /мезонет/, находящ се в [населено място], България, за период от 12 месеца, считано от 01.10.2023 г. срещу месечен наем в размер на 200 евро /л.33/; резултат от рентгенография на колянна става от 27.04.2021 г. /л.65/, видно от която на Т. В. Б. е поставена диагноза остеоартроза на колянна става I –ва степен; заключение от лекар от бюджетно здравно заведение в М. /л.67/, видно от което на 26.03.2020 г. Т. В. Б. е диагностицирана с „Патологична деформация на вътрешни сънни артерии без нарушено кръвообращение“ и ѝ е предписано медикаментозно лечение.

На 17.11.2023г. ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ отказал издаването на виза вид „D“, тъй като не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надежността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок. В допълнителните бележки във формуляра е посочено, че „Получаваната пенсия е под минималната за страната. Не е изпълнено условието за получаване на редовни, стабилни и достатъчни средства за издръжка“. Във формуляра се съдържа информация за реда за обжалване на акта. Отказът е връчен на оспорващата на 17.11.2023г. лично срещу подпис.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства за спазена съгласувателна процедура.

Приложено е становище от Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“, относно извършени проверки по искането за издаване на дългосрочна виза на чужденец, което е отрицателно на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ /л.77/.

От ДАНС е постъпило писмо с рег. № М-4753 от 27.02.2024г., с което се уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото заявление е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Б., като е изразено положително становище за издаване на визата, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност. Посочено е също, че положителното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу връчения на 17.11.2023г. отказ е подадена на 30.11.2023 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган - завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в М., по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В конкретния случай от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа, Министърът на външните работи със заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. /л.41/ е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и

връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Отказът е издаден от завеждащ Консулска служба, упълномощен със заповед № 71 от 31.10.2022 г. /л.40/.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание чл. 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита“.

В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че отказът е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа фактически и правни основания за издаването му, но същите не се подкрепят от доказателствата по делото. Самото правно основание не се изпълва от установените по делото факти, което води до материална незаконосъобразност на акта. Органът не е положил необходимата процесуална активност при изясняване на фактическата обстановка, което пък съставлява съществено нарушение на процедурата в административното производство.

Съображенията за констатираните нарушения са следните:

В конкретния случай, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно

пребиваване в Република България, тип „D“. Заявлението е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно материалноправното основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит ". Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Видно от становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“, получаваната пенсия в размер на 20159 рубли е в размер под минималния размер на пенсия за страната. В същото е посочено, че не е налице изпълнение на условието на чл.24, ал.2 ЗЧРБ, вр. с чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване.

Настоящият съдебен състав счита така формирания извод, базиран единствено на становището на Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“ за необоснован. Видно от представените от жалбоподателката документи, същата получава пожизнена пенсия в размер на 20159 рубли, които изчислени с общодостъпен валутен калкулатор се равняват на сума в размер на около 400 лева. Жалбоподателката е декларирала време на престой на територията на Република България от 01.10.2023 г. до 31.03.2024 г. (6 месеца), през които е посочила, че ще заплаща месечен наем за жилище, находящо се в [населено място] в размер на 200 евро на месец, равняващи се на 391.17 лв., изчислени по курса на БНБ. Представила е извлечение от банкова сметка, открита в Българо-американска кредитна банка АД малко преди подаването на заявлението за виза, по която е налична сума в размер на 2491 Е. на равностойност 4871,97 лева. Така изчислени доходите на жалбоподателката са в размер на общо 7271.97 лева за период от 6 месеца или 6x400 лв. или 2400 лв. (пенсия за срок от 6 месеца) и сумата от 4871,97 лева, налична по банковата ѝ сметка. Заявените от жалбоподателката разходи за същия период се равняват на 2346 лв. (наем за 6 месеца). От горното следва, че жалбоподателката е разполагала със сума в размер на 4925.97 лв. за период от 6 месеца или сума в размер на 820.99 лв. на месец, която е над минималния размер на пенсията, определена в Република България.

Ето защо, така посочените фактически основания не се подкрепят от доказателствата по делото. Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства и предвид заявеното от молителката. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Правилото административният акт да се издава след като

се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е гаранция, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотнормирани факти. В случая това изискване не е спазено, а неспазването му прави акта незаконосъобразен.

Освен това фактическото основание посочено в акта – неразполагане с достатъчно средства за престоя, не кореспондира с посочените правни основания по т.17 (недоказване достоверност на целта и условията на заявеното пребиваване) и т.24 (основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на съдържанието им) на чл.10 от ЗЧРБ, както и посочва жалбоподателят като възражение за немотивираност на отказа.

По изложените съображения се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди всички писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, включително представеното банково удостоверение, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените писмени доказателства, доказващи целта на пътуването в тяхната цялост.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявеното искане за разноски, на жалбоподателя се дължат реално направените разноски в размер на общо 1010 лв. за държавна такса и адвокатски хонорар, заплатени по банков път, съгласно приложени вносни бележки и договор за правна защита /л.36-38/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ от 17.11.2023 г. за издаване на виза тип „D“, от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в М., по заявление № 42935 от 01.09.2023г., подадено от Т. В. Б., гражданка на Руската федерация.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащия Консулска служба в Посолството на Република България в М., Р. федерация, за ново произнасяне по заявление № 42935 от 01.09.2023г, подадено от Т. В. Б., гражданка на Руската федерация, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати разноски по делото на Т. В. Б., гражданка на Руската федерация, в размер общо на 1010 лв. (хиляда и десет лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.